

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження
у справі за конституційним зверненням громадянина
Танячкевича Ігоря Івановича щодо офіційного тлумачення частини другої
статті 11¹ Кримінально-процесуального кодексу України

м. Київ

18 травня 2010 року

№ 32-у/2010

Справа № 2-34/2010

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бринцева Василя Дмитровича — головуючого,
Бауліна Юрія Васильовича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича — доповідача,

Головіна Анатолія Сергійовича,
Джуня В'ячеслава Васильовича,
Дідківського Анатолія Олександровича,
Домбровського Івана Петровича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Мачужак Ярослави Василівни,
Нікітіна Юрія Івановича,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Тянячкєвича Ігоря Івановича щодо офіційного тлумачення частини другої статті 11¹ Кримінально-процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Вдовіченка С. Л. та дослідивши матеріали конституційного звернення, Конституційний Суд України

установив:

1. Громадянин Тянячкєвич І. І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення частини другої статті 11¹ Кримінально-процесуального кодексу України (далі — КПК України) в розумінні того, чи є обов'язковим постановлення вироку в кримінальній справі, яка надійшла до суду з обвинувальним висновком, при звільненні особи від кримінальної відповідальності у зв'язку із закінченням строків давності.

Автор клопотання вважає, що закриття на підставі статті 49 Кримінального кодексу України, статті 11¹ КПК України постановою суду кримінальної справи, в якій він був потерпілим від злочину, суперечить забезпеченню доведеності вини — основній засаді судочинства, закріпленій у пункті 3 частини третьої статті 129 Конституції України, та положенням частини першої статті 124 Основного Закону України про те, що правосуддя в Україні здійснюється виключно судами, делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються. Тянячкєвич І. І. стверджує, що відсутність обвинувального вироку в кримінальній справі позбавила його права на задоволення цивільного позову, швидку ліквідацію наслідків злочину і спричинила необхідність повторного доказування всіх обставин справи при провадженні в порядку цивільного судочинства.

2. Третя колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 29 квітня 2010 року відмовила у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України «Про Конституційний Суд України».

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до Закону України «Про Конституційний Суд України» конституційне звернення має містити обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункт 4 частини другої статті 42), наявність неоднозначного застосування положень законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

Аналіз конституційного звернення та долучених до нього матеріалів свідчить, що Тянячкевич І. І. не довів наявності фактів неоднозначного застосування судами України, іншими органами державної влади положення частини другої статті 11¹ КПК України. Як вбачається із доданих до конституційного звернення постанови Галицького районного суду міста Львова від 21 лютого 2007 року та ухвали апеляційного суду Львівської області від 8 травня 2007 року, прийнятих у процесі розгляду однієї кримінальної справи, в якій Тянячкевич І. І. був потерпілим, неоднозначності застосування вказаного положення КПК України немає. Крім того, Галицький районний суд міста Львова при судовому провадженні в порядку цивільного судочинства у своєму рішенні від 29 вересня 2009 року не застосував норми, на тлумаченні якої наполягає Тянячкевич І. І.

Отже, порушені в конституційному зверненні питання не містять обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положення частини другої статті 11¹ КПК України, що згідно з пунктом 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України «Про Конституційний Суд України», Конституційний Суд України

УХВАЛИВ:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Тянячкевича Ігоря Івановича щодо офіційного тлумачення частини другої статті 11¹ Кримінально-процесуального кодексу України на підставі пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України «Про Конституційний Суд України».

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ